

متن پرسش

سلام استاد: بنده خانمی هستم ۴۰ ساله. بی نماز. خیلی خیلی آدم بدی بوده ام، نسبت به بچه هام و همسرم. بشدت عصبی، از فحاشی و بد دهنی. الان در این سن تازه پشیمانم. بیماری عجیبی گرفته ام. با این بیماری روز به روز به مرگ نزدیکتر می شوم. آیا این همان هلاکت است که خداوند فرموده اند؟ چه کنم. نمیتونم هلاکت خودم رو ببینم. ممکنه بنده ها در صورت معذرت خواهی من، من رو ببخشن ولی خدا نبخشه فحاشی و بد دهنی ها و گناهان من رو. یعنی دیگه روح من به درد نمیخوره و داره به نیستی میره، که بدنم با این بیماری داره از بین میره؟ الان دیگه توانایی نشستنم ندارم، حتی نصف کردن نان را نمی توانم، از این بیماری لاعلاج als. سوالم اینه که با توجه به شدت بیماریم و پیشرفتش که راه برگشت و جبران گناهانم را ندارم، آیا دیگه تقدیر پس از مرگم نوشته شده؟ چرا من قران رو برا خودم باز کردم اومد اینانند که خدا لعنتشان کرده و هر که را خدا لعنت کند هرگز برای او یآوری نخواهی یافت. از این افکار دارم دیوانه میشم شما را به جان مادرتان حقیقت را به من بگوئید. من...

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: هیچ وقت نباید از رحمت واسعه حضرت حق مأیوس شد. آن آیه و به طور کلی استخاره، حجت نیست. پیشنهاد می شود کتاب «ادب خیال و عقل و قلب» که روی سایت هست مطالعه شود. موفق باشید